

GIÀ BA-TRI SỐNG TRÊN ĐẤT MỸ

DỌN VỀ **QUẬN CAM**

Thế là một ngày hè nắng gắt (không có cực), từ già Phong-Tá-Nà (Fontana) đập dùi gió bão. Lão tôi đã dọn về Quận Cam. Ra đi lưu luyến để lại một vườn cây trái rụng đầy sân. Nào ôi, nào đào, nào hồng, nào chuối, nào xoài, nào cam. Nhiều khi muốn hái cho đồng hương, thân hữu nhưng sợ người ta không ăn vì nhà nào cũng có mấy thứ đó. Phơi khô sợ ruồi nhặng, làm mứt sợ... tiểu đường! Thôi thì đành để rụng rơi theo ngày tháng!

Lão tôi dọn về Quận Cam vì tuổi đã quá bình minh, chứ chưa xế bóng (không phải “đứt bóng” đâu nhé), để một ngày nào đó an hưởng tuổi...vàng được sống gần đồng hương, vui cùng vui, sướng cùng sướng với đồng hương. Nói theo bác sĩ chủ tịch cộng đồng là “gắn bó” với đồng hương. Nói theo chủ tịch phường hội còn ở VN là “đi sâu, đi sát vào quần chúng”. Ăn thiệt, ăn chơi cũng không bằng ăn...nhậu. Nói qua, nói lại không bằng nói thiệt. Thiệt tình mà nói, chẳng qua Lão tôi dọn về Quận Cam vì những tiện nghi vật chất lẫn thú vui tinh thần. Già rồi cần phải vui mới... trường thọ. Sau bao năm lê gót trên quê người, lặn hụp theo dòng đời trôi nổi, Lão tôi tìm về Quận Cam để chuẩn bị...tu. Cổ nhân ta có nói: “Có thực mới vực được đạo”, muốn tu cho thành chánh quả thì phải no bụng trước đã. Muốn no bụng thì phải có đồ ăn mà muốn có đồ ăn thì phải nấu nướng. Nghệ thuật nấu nướng thì Lão tôi là một cây xanh dờn, là bạn chí thân với bà Thuận Thảo nên Lão nấu món

nào là ra...tro món đó. Xuống Quận Cam Lão khỏi mất công nấu, khỏi lo đơ bếp, khỏi nhà, khỏi lo gắn máy hút khói của ông Quý Trần. Đói bụng Lão chỉ cần chạy ra mấy tiệm “Fast Food” nằm trong các chợ mà mua “Cơm Chi”. Gọi là “Cơm Chi” bởi vì mình muốn ăn món nào thì chỉ món đó, cô bán hàng sẽ mức. Giá tôi thiểu chỉ có một đồng bạc nhưng ê hề món ngon vật lạ, cao lương mỹ vị. Toàn là những món ăn của bậc vương tôn công tử, vua chúa ngày xưa. Đơn cử một vài món ngon như chim, chim cú rô-ti, chả cá Thăng Long, chả bò thìa la, nem nướng Nha Trang, nem chua Ninh Hoà, bánh cuốn Thanh Trì, cá chép kho tương, cá hồng hấp mỡ. Ôi thôi hàng trăm món không sao kể xiết. Món ăn đã thấy ngon lại được luôn luôn hâm nóng đun sôi sùng sục, bên trên chiếu đèn rọi xuống vàng tươi hực hờ. Các cô mức đồ ăn lại ân cần vui vẻ, nói năng ngọt ngào má đỏ môi hồng. Cặp bánh bao bày hàng nóng hôi trông hấp dẫn ngon lành. Khách đã đói lại càng thấy đói hơn! Nhắc tới càng thêm cồn cào xót ruột !

Ngoài các món ăn cơm hàng ngày, một số tiệm “Fast Food” còn cung cấp những món ăn cho “party” tiệc tùng, đãi khách hay bà con phương xa về chơi. Tiệc khai trương, tân gia, sinh nhật, đầy tháng, thôi nôi, thượng thọ, đám giỗ khỏi lo đi chợ, nhờ lông làm gà cắt cổ chỉ

cho một lại mang tội sát sanh. Sáng ra chỉ việc tà tà ra tiệm “com chi” là muốn bao nhiêu cũng có nào là gói sứa tôm thịt, chả giò, nem nướng, chạo tôm, bò lá lếp, gói cuốn, bánh bèo, bánh khọt...Nếu không có sẵn trên quầy thì chỉ cần chờ năm ba phút. Tạt vào chợ mua thêm vài bó rau thơm, ít trái cây, bia, nước ngọt đem về nhà bày ra là sẵn sàng đãi khách.

Hôm nào ngán com chi thì Lão ăn bánh mì. Ở Little Sai-Gòn có nhiều tiệm bánh mì ngon đặc biệt. Bánh mì tròn cũng có mà bánh mì dài cũng có, tiếng Tây kêu là bánh mì “bagét”, ai ưa thứ gì thì lựa thứ nấy. Các tiệm này vừa bán bánh mì không cho những vị ăn chay lại vừa bán bánh mì nhét thịt cho những ai ngã măn, gọi là bánh mì...đặc biệt. Những ai cứ thịt vì sợ “Cò lét tê ròn” thì có thể ăn bánh mì gà hay bánh mì cá mè. Giá mỗi ổ từ một đồng trở lên, tiền nào của nấy, khách hàng khỏi lo.

Bên cạnh quầy bánh mì là quầy chè. Chè ở đây là món ăn ngọt để tráng miệng hay để cho các bà các cô ăn chơi chơi không phải là “trà” để uống nhâm nhi như ở miền Bắc vào những buổi sáng gió bắc mưa phùn. Chè có rất nhiều thứ: chè đậu, chè thung, chè xôi nước, chè ba màu, chè bà ba, chè Thái Lan, sâm bồ lượng, nước mía, rau má v.v...nghĩa là những loại chè VN cộng thêm những loại chè ngoại quốc mà người VN đi du lịch các nước rồi du nhập vào thực đơn của ta.

Đồ ăn ở Little Sài-Gòn lúc nào cũng có sẵn, dễ dàng và tiện lợi còn thức uống thì muôn hình vạn trạng. Ở Việt Nam sáng sáng

Lão thường ra ngồi ở các quán cà phê, vừa nhâm nhi ly “xây chùng” vừa nghe thiên hạ bàn chuyện thời sự. Mình không cần mua báo, chỉ ra ngồi ở quán cà phê là am hiểu hết tình hình lại vừa biết thêm nhiều chuyện “thâm cung bí sử” rất là cụp-lạc. Bên này các quán cà phê cũng muôn hình vạn trạng, ngon dở cũng tùy theo ý thích của mỗi người.

Hôm qua ra Bolsa gặp ông bạn già kể chuyện hôm nọ đi uống cà-phê. Ông ta nói ông ta uống cà-phê năm đồng một ly. Lão mới hỏi cà-phê chi mà giá bằng một tô phở vậy có ngon không? Ông ta nói: “Có uống đâu mà biết ngon hay dở! Phải bỏ của chạy lấy người!” Lão lấy làm ngạc nhiên mới hỏi: “Bộ trong quán đánh lộn, nổ súng hay sao?”. Ông ta nói thêm: “Vi trông đánh quá xá!” Thấy Lão chưa hiểu ông ta mới giải thích “Nhạc vận quá lớn và thấy các cô ăn mặc mát mẻ tui sợ...nhồi máu cơ tim!”.

Một Lão khác là thi sĩ Ao Bà Om tức cảnh sanh tình vạch lá đề thơ như vầy:

*Tuổi tám mươi có lẽ chưa già,
Chân tay rời rạc chán thấy cha.
Rượu uống vài ly cho ấm ruột,
Hùng cùng anh bạn xuống Bôn Sa.
Mấy cô nghèo quá nên thiếu vải
Ngó lên nhìn xuống thấy muốn la (rầy).
Năm mới Tết ta là năm Tở (nhắc nhớ)
Lấy kính mang vô để nhìn...xa!*

Già Ba Tri